

Oblast mezinárodního práva soukromého hraje v současné době, zejména v činnosti orgánů ES stále významnější roli. Namísto mezinárodních úmluv, které donedávna ovládaly obor mezinárodního práva soukromého, se objevují komunitární právní předpisy, zejména nařízení.

Jedno z významných míst v rámci mezinárodního práva soukromého náleží i právu dědickému. Dokazuje to např. skutečnost, že EU každoročně řeší 50 000 až 100 000 dědických řízení, která přesahují hranice jednotlivých států, přičemž s nedávným rozšířením EU toto číslo pravděpodobně ještě poroste. Stále více evropských občanů se usazuje v jiných členských státech, vlastní bankovní účty či nemovitosti ve státech, kterých nejsou občany, čímž dochází i k nárůstu dědických vztahů s cizím prvkem. Z tohoto důvodu mezinárodní dědické právo na evropské úrovni nabývá na důležitosti, což dokládá i nemalá pozornost ze strany EU.

V oblasti dědického práva postrádá EU jednotnou úpravu pravidel použitelného práva, soudní příslušnosti a pravidel pro uznání a výkon cizích rozhodnutí ve věcech dědických. Věci týkající se dědictví a závětí byly výslovně vyňaty z působnosti nařízení Rady ES č. 44/2001, o soudní pravomoci a uznání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních (dále jen „nařízení Brusel I.“). Podobně, Římská úmluva o právu rozhodném pro smlouvy z roku 1980 se nepoužije na závazky týkající se dědictví a závětí. Nadále tak přetrvává, kromě rozdílné úpravy materiálního dědického práva, také rozdílná úprava kolizního a procesního práva dědického v členských státech.